

רע"פ 4968/14 - קונסטנטין פייבושנקו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4968/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: קונסטנטין פייבושנקו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: ע' גרשון (אב"ד), ד"ר מ' רניאל, ח' שרעבי) מתאריך 26.6.2014 ב-עפ"ג 10803-06-14

בשם המבקש: עו"ד גלידר איגור

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: ע' גרשון (אב"ד), ד"ר מ' רניאל, ח' שרעבי) מתאריך 26.6.2014 ב-עפ"ג 10803-06-14, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת ע' קוטון) מתאריך 20.3.2014 ב-ת"פ 49426-12-12. לצד בקשת רשות הערעור, הוגשה בפני גם בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה.

עיקרי העובדות

עמוד 1

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום הנכבד, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כדלקמן: היזק לרכוש בזדון (עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין).

3. בית משפט השלום הנכבד השית על המערער את העונשים הבאים: 8 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע במשך שלוש שנים); 5 חודשי מאסר על תנאי (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים והיזק בזדון בניגוד לסעיפים 192 ו-452 לחוק העונשין, ולמעט עבירה של תגרה בניגוד לסעיף 191 לחוק העונשין, למשך שלוש שנים). עוד נקבע כי המבקש יפצה את המתלוננת בסכום של 3,000 ש"ח.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי. יצוין, כי להבדיל מעמדתו במהלך המשפט בבית משפט השלום, המבקש הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום במסגרת הערעור. המבקש ייסד את ערעורו על שתי טענות מרכזיות:

ראשית, לטענתו, היה על בית משפט השלום לבקש תסקיר של שירות המבחן בענינו, טרם גזירת דינו.

שנית, המבקש טען כי לשיטתו, בית משפט השלום הטיל עליו עונש כבד מדי, וזאת בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שבהן הורשע. לבסוף, המבקש גרס כי על בית המשפט המחוזי הנכבד לבחון את טענותיו הנ"ל, לאור העובדה שהמבקש שינה את עמדתו, והוא מודה כעת בעובדות כתב האישום.

5. לאחר שהרכב הנכבד שדן בערעור בבית המשפט המחוזי שמע את טיעוני הצדדים בדיון שנערך בפניו, החליט הרכב פה אחד כי דין הערעור להידחות.

על פסק דין זה נסובה הבקשה שבפני.

טענות המבקש

6. המבקש מבסס את בקשתו על שתי טענות, אשר לשיטתו מעלות סוגיות המצדיקות דיון ב"גלגול שלישי":

(1) לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי לא דן בפסק דינו באופן ממצה בכל הטענות שהוא העלה בערעור, ובכך חטא לחובת ההנמקה המוטלת עליו. כך, לגישתו, בית המשפט המחוזי, נמנע מלהתייחס לטענתו של המבקש בדבר הודאתו בשלב הערעור, לא נימק באופן מספק את הסיבה שבגינה בית המשפט לא מצא לבקש תסקיר מבחן בענינו, ולא התייחס לכלל הפסיקה שהציג המבקש בפני בית המשפט בעניין מדיניות הענישה הנוהגת.

(2) המבקש גורס כי בגזר הדין ישנה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה, בהתחשב בתיקון 113 לחוק העונשין ובשיקולי שיקום.

7. לאחר שבחנתי את טענותיו של המבקש הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. טעמי לכך יובאו בקצרה להלן.

8. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תנתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) (להלן: עניין אבו שנב)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). זאת ועוד: במקרים שבהם הבקשה מתייחסת רק לחומרת העונש, ההלכה היא שרשות ערעור תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות הענין (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

הבקשה שבפני אינה עומדת באמות המידה הנ"ל, כפי שאבהיר מיד.

9. אכן על בית המשפט לנמק את הכרעת דינו כראוי (עיינו: סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). יחד עם זאת, רמת הפירוט הנדרשת מבית המשפט משתנה ממקרה ממקרה, ובית המשפט איננו מחויב להתייחס בהכרח לכל טענה שמועלית על ידי בעלי הדין (ראו: רע"פ 4594/14 שדה נ' הועדה המחוזית לתכנון ולבניה מחוז צפון (13.7.2014), והשוו: ע"א 84/80 קאסם נ' קאסם, פ"ד לז(3) 60 (1983); רע"א 8997/07 צלר נ' עו"ד גבריאלי (22.12.2008)).

10. במקרה שבפני, לא מצאתי כי יש בפסיקתו של בית המשפט המחוזי, משום העדר הנמקה העולה כדי עיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור (השוו: רע"פ 230/14 ברא"ז נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חדרה (15.1.2014)), כפי שאפרט להלן:

(א) העדר התייחסותו של בית המשפט המחוזי להודאתו של המבקש, נבעה מכך שההודאה ניתנה רק לאחר מתן גזר הדין בבית משפט השלום, ולפיכך אין בה כדי להעיד על טעות שנפלה בגזר הדין של הערכאה הקודמת.

(ב) בית המשפט התייחס לדברים לטענת המבקש ביחס לכך שלא נשלח לתסקיר מבחן, תוך שציטט את דברי בית משפט השלום בעניין זה:

"בגזר הדין גם ציין השופט קמא כי סירב להפנות את המערער לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר, כבקשת [המבקש] במסגרת הטיעונים לעונש, מהטעם הבא: 'משהוברר שהנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו נדחתה הבקשה שכן לא היה טעם בניצול משאביו המוגבלים של שירות המבחן כאשר ספק אם ניתן היה לסופו של יום לבוא בהמלצה טיפולית'" (פיסקה 5 לפסק הדין של בית המשפט המחוזי)

יש להזכיר, כי בית המשפט איננו מחויב לבקש תסקיר מבחן כאשר מדובר בנאשם שביום ביצוע העבירה מלאו לו 21 שנה (ראו למשל: רע"פ 8884/13 מונטיאן נ' מדינת ישראל (11.6.2014)), כבעניינו.

(ג) בית המשפט המחוזי הנכבד נימק באופן הנדרש את פסיקתו באשר לענישה הראויה בעניינו של המבקש (ראו: פסקאות 15-16 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ואין בכך שבית המשפט המחוזי הנכבד לא ראה לנכון להתייחס לכלל הפסיקה שהציג המבקש, כדי ללמד על העדר הנמקה בפסק הדין.

11. גם בטענתו השנייה של המבקש, בדבר סטייה ממדיניות הענישה - לא מצאתי ממש. המבקש לא הצליח להצביע על סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת, או הראויה בעבירות שבהן הורשע - שהן חמורות - בנסיבות ביצוען, ובהתחשב בעברו הפלילי (שפורט בפסק הדין, מושא הבקשה).

12. נוכח כל האמור לעיל - טענותיו של המבקש אינן מגלות עילה לדיון ב"גלגול שלישי" בפני בית משפט זה. משכך - הבקשה נדחית.

המבקש יתייצב, אפוא, לריצוי מאסרו במועד ובמקום שעליהם הורה בית המשפט המחוזי הנכבד.

ניתנה היום, י"ט בתמוז התשע"ד (17.7.2014).

שׁוֹפֵט